

ÉVKÖZI 2. VASÁRNAP**A év**

1-4 oldal

Olv.: Iz 49,3.5-6 – 1Kor 1,1-3 – Jn 1,29-34

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Talán fel is tűnt, hogy zöld miseruhát vettem fel. Elkezdődik a Nagyböjt előtti időszak és aztán majd a nagyböjti időszak után folytatódik ugyanez. Ezek a zöld vasárnapok, amikor valóban az Atyaisten egyesítő szeretetét, a Fiúistennek a megváltó jóságát és a Szentlélek Úristen egyesítő erejét szeretnénk fölismerni, mert a megváltott világ pontosan ezeknek az értékeknek az egységében jelenik meg.

Éppen a napokban olvastam egy élettörténetet, azért panaszkodott valaki, mert évek óta keresi az Istent és nem találja. Tételtévesztő, nem az Istent kell keresni, hanem azt kell tudomásul venni, hogy az Isten keres bennünket. És ha beengedjük az életünkbe, akkor új világ születik bennünk is meg általunk is. Ezek a vasárnapok pontosan ennek az újnak a jegyében telnek el. Rajtunk múlik, akarjuk-e, hogy az Isten lakást vegyen nálunk, hogy az Isten gondolatai meghatározzák-e a gondolkodásunkat, Jézus Krisztusnak a példája lelkesít-e bennünket és a Szentléleknek az egybeölelő szeretete meghatározza-e a kapcsolatainkat, erről volt szó. Ajánljuk fel ezt a szentmisét azoknak a lelki megújulásáért, akik most itt vannak ezen a szentmisén. Legyünk egy kicsit sovíniszták, most ne másokra gondoljunk, hanem magunkra, hiszen ha a mi életünk sikerül, akkor az mindenki életére áldást hoz.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Az elkövetkező vasárnapokon egy nagyon komoly kihívással állunk szemben, hiszen vasárnapról vasárnapra olyan kérdések kerülnek elő, amelyek mintegy felszólítanak bennünket arra, hogy átalakítsuk a gondolkodásunkat. Talán mondhatnám így, általános emberi gondolkodásból krisztusi gondolkodású emberek legyünk, olyan emberek, akik a világ megújulását szolgáljuk. Végeredményben ennél fontosabb van egyáltalán, hogy a világ megújulását szolgáljuk? Egyfolytában a világgal van gondunk, a világgal van bajunk, hogy miért olyan, amilyen, miért nem olyan, amilyennek mi szeretnénk. Néha nagyon jó, ha nem olyan, mint amilyennek szeretnék, de ez a gondolkodás-változtatás, a szemléletmódunk átalakítása, a szemléletünknek a megújítása pontosan azt akarja szolgálni, hogy tudjunk annak a Jézusnak a munkatársai lenni, aki a világot jobbá akarja tenni, a világot meg akarja újítani. És abban biztosak lehetünk, ha a világ úgy változik, ahogy azt Jézus akarta, akkor ez a világ biztos, hogy jobb lesz. Hát mekkora kihívás, mekkora lehetőség ahhoz a Jézushoz tartozni, akinek ezt a programját támogathatjuk, ebben a krisztusi programban részt vehetünk!

Sajátos Jézusnak az egész küldetése és éppen ez a mai vasárnap, ezt tudatosítja bennünk. Egy paradox mondattal kezdődik a világ rendjének a helyrehozatala. Karácsonykor ünnepeltük, de most a mai vasárnap egy kicsit máshova teszi a hangsúlyt. A világ mindennapjainak a megújítását akarja szolgálni Jézus Krisztus, és ez a paradox mondat így szól: úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. És mitől paradox a mondat? Mert az Isten szeretetét nyilatkoztatja ki, úgy szeretete a világot, hogy a Fiát adta. És mire adta a fiát? Arra, hogy haljon meg értünk, hogy a szeretetét kinyilatkoztassa. És ha az ember belemegy ebbe az isteni programba, akkor

ez azt jelenti, hogy a szeretetét csak úgy tudja kinyilatkoztatni az ember, hogy akár kész meghalni is azért, hogy hihető legyen, hogy ő a szeretet embere.

Ez mind azért is fontos, mert Jézus – hallottuk Jánosnak a tanúságtételét – Isten Báránya, aki magára veszi a világ minden bűnét, és a világ minden bűne agyonnyomja, belehal. És akkor, amikor Jézus áldozattá válik, a világ áldozatává, akkor fordul a világ sorsa, mert ez az igazság. Egyetlen igazság van, a szeretet, és annak a szeretetnek az igazsága az igazság, amelyért az ember az életét is kockáztatja, akár oda is tudja adni. Mert a világ csak az áldozat által váltható meg. Megváltatlanságtól szenvedünk, a világnak a megújulását akarjuk, csak azt már nem, hogy egyetlen eszköze van, Testvérek, ennek: az áldozat. Mint ahogy egyetlen lehetőségünk van a közös életünkben, az áldozatkészségünk, mint ahogy egyetlen lehetőségünk van emberi nagyobb közösségeket, a családnál nagyobb közösségeket létrehozni, az áldozatkészség, és a népek sorsa is az áldozatkészségünknek a függvénye.

Tehát ezen a mai vasárnapon különösképpen arra kell gondolni, kedves Testvérek, hogy az általános emberi gondolkodásnak, amely a jelen kérdéssel kapcsolatosan pontosan egyezik az Ószövetség gondolkodásával, meg kell változni, újszövetségivé kell váljon az ember gondolkodása. Nagyon érdekes ám, az egész lelki szemléletünk, az Egyházunknak a lelki programja is elsősorban a bűnökkel való küzdelmekre áll rá. Így tanítottak bennünket attól fogva, hogy keresztények lettünk, hogy az ember harcoljon, küzdjön az ellen a rossz ellen, ami általunk megjelenik ebben a világban. És ez a bűn, ami egyszerűen így fogalmazható vagy fordítható le: az ember a maga akaratát akarja érvényre juttatni. Ez a bűn, és arra szólítottak fel a lelki vezetőink is, én magam is hányszor úgy próbáltam segíteni lelki küzdelmükben az embereknek, hogy ötleteket adtam, hogy mi módon lehet eredményesen harcolni ez ellen a rossz ellen, ami bennünk születik meg, a szívünkben születik meg.

S ma egy teljesen új üzenettel szembesülünk! Ez az üzenet elsősorban az ember egész gondolkodásának a hangsúlyát máshova teszi. Nem a bűneinkkel való küzdelem a hangsúlyos, hanem a jónak a megvalósulása a lényeges. Micsoda különbség! Ezen a vasárnapon tehát, amikor János tanúságtételét halljuk: az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit, ez is egy új olyan szempont, amire sokkal, de sokkal jobban oda kell figyelni, különösen ebben a zűrzavaros, pogányságba hajló világunkban. A Bárány, aki áldozati bárány, már a fogalomból rögtön ez jön vissza: magára veszi mindazt, ami agyonnyomja, bárány, áldozat. És Jézus vállalja az áldozatnak a – gyengeségét? vagy erejét? Mindenesetre vállalja az áldozat szerepét, mert a világot egyedül ez mentheti meg, egymás életét csak ezáltal tudjuk megmenteni, egymás életét csak ezáltal tudjuk értékelni, ezáltal tudjuk megszépíteni, boldoggá tenni egymásnak az életét, nincs más út. A szeretet csúcsa az ember odaadottsága, áldozatkészsége.

Nem véletlen, hogy Jézus az apostolokat is így küldi: úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Jézus ezzel az útmutatással és ezzel a programmal azt az igazságot hangsúlyozza, hogy nagyobb ereje van a bárányok áldozatának, mint az oroszlán üvöltésének. Milyen érdekes ez is, akkor, amikor olyan eszméknek a hirdetői állnak elő, amely eszmék ellenkeznek az Isten gondolatával, akkor azt mondjuk, hogy báránybőrbe öltözött farkasok. Már ezzel is azt fejezzük ki, hogy hiába a küzdelmük, báránybőrbe öltözhetnek a farkasok, de nem bárányok. Ez is ezt az igazságot hozza el és erősíti.

És akkor most mondjuk ki, Testvérek, mi a világ bűne, mert ez a lényeg, ezen fordul meg minden, a világ bűnével szembemegyünk-e. Mert Jézus, amikor a világ bűnével találkozik, akkor egy hatalommal szembesül, ezt a hatalmat úgy hívják, hogy Sátán. A hatalom, a Sátán hatalma a világ bűne, a sötétség hatalma a Sátán. Hiszen Jézus, akitől a Biblia üzenetében halljuk a nagy igazságot, hogy a világba jött, de a világ jobban szerette a sötétséget, mint a világosságot, mert a világ úgy gondolja, hogy a sötétségben jobban lehet rejtegetni a tetteit. A

sötétség az ember világa, mert rejtegethet, úgy gondolja, hogy majdnem meg nem történté teheti azt, amit rejteget. Pedig nincs semmi olyan, ami napvilágra ne jutna. Jézus ezekkel kapcsolatosan mondja azt, hogy vakok, nem látják ezt be, hogy milyen hiábavaló törekvés. Ha vakok volnának a szó szoros értelmében, akkor nem lenne bűnük, de bűnük pontosan azért van, mert vakká teszik magukat, mintha a sötétségben elrejtethnék azt, ami méltatlan.

Mi a világ bűne? Mi az, amit a Sátán képvisel, a sötétség fejedelme? Testvérek, egyetlen szóval adja vissza az Ige. Őszintén megmondom én sem hangsúlyoztam annyira ezt az igazságot igehirdetéseim során, mint ahogy ma különösképpen érzem, hogy mennyire fontos ez. Hiszen olyan jelenségek, olyan történések vannak a világban, amelyek mind pontosan ezt támasztják alá. A világ bűne, Testvérek, a gyűlölet. A gyűlölet, mert aki gyűlöl valakit, azt nem tudja szeretni. Hát hogyan tudna szeretetet hazudni valaki annak, akit gyűlöl? Testvérek, ez a Sátán világa és ez a világ bűne. És Jézus Krisztus pontosan ezt a gondolkodást akarja tudatosítani bennünk, hogy a világ bűne a szeretetlenség, a rossznak a jelenléte a világunkban, mert a gyűlölet miatt gyűlöljük egymást, a gyűlölet miatt nincs jelen a szeretetnek az ereje, amely hordozhatná az egyéni életünket, a kapcsolatainkat, a társadalmi életünket, a közösségi életünket. A gonoszság, a szeretetlenség, az erre nem képes. Hát ez a világ bűne.

János azt mondja: a Bárány, aki elveszi a világ bűneit, vagyis megszünteti a gyűlöletet, mert ő a szeretet és inkább meghal. Ezért igaz az, hogy a gyűlölet nem menti meg a világot, a gyűlölet szembeállít embereket, harcra szólít embereket. A szeretet az igazság, mert még akkor is az az igazság, ha ebbe belehal az ember, mert csak erősíti ennek az igazságnak a hatalmát és ennek az igazságnak az erejét. És János találkozott Jézussal, és ezért olyan fontos, amit a szentmise elején is említettem: ne mi akarjuk az Istent keresni, Isten keres bennünket. Engedjük, hogy megtaláljon bennünket, engedjük be az életünkbe az Istent, és akkor a világ bűne foszlik, a világ bűne, a gyűlölet kevesbedik, meg nem szűnik, de kevesbedik.

És János, aki amikor kimegy a pusztába és az embereket föl akarja rázni, akkor régi módon gondolkodik. Azt mondja, amit az emberek várnak tőle, amit mi is várunk az Istentől mindig, hogy szolgáltatson igazságot, a jókat jutalmazza meg, a rosszakat büntesse meg az Isten. Hát olyat várunk az Istentől, amit az Isten nem tesz, nem tehet, mert ő a szeretet Istene. Arról beszél János, hogy a fejsze már ott van a fák gyökerén és minden gyümölcstelen fát kivág, kezében van a szórólapát és a pelyvát elégeti, tűzben pusztít el minden rosszat. És megjelenik előtte Jézus, a Bárány, aki – nagyon érdekes – elveszi a világ bűneit, de hogyan? Jánosnak abban a pillanatban, amikor Jézussal találkozik, új vallomása van. Nem azt mondja, hogy Isten az igazságszolgáltató, hanem fölkínálja az irgalmát. Még azt se mondja, hogy irgalmas. Felkínálja az irgalmát mindenkinek, és aki beengedi az életébe Jézust, annak megváltozik a gondolkodása. Az ítélkező emberből irgalmat fölkínáló emberré válik az ember.

Testvérek! Ez az élet igazsága, és ez a mai vasárnap ezt akarja elénk állítani. A világ bűne, a gyűlöletnek a sátáni hatalma persze már a Paradicsomban kezdődött, amikor Ádám meg Éva Isten akart lenni, tudni jót meg rosszat. És amikor fölismerték, fölnyílt a szemük, hogy tudnak jót meg rosszat, abban a pillanatban rejtőzködnék, mert rossz döntést hoztak. Mert Isten csak jót tud, Isten rosszat nem tud, csak az ember gondolatában jelenik meg a jó meg a rossz. Mit keres a gondolatunkban a rossz: Honnan vesszük a bátorságot ahhoz, hogy rossznak mondjunk valamit, vagy valakit? Egyszerűen arra kell gondolni, hogy Jézus azért jött, hogy elvegye a rossznak a jelenlétét ebből a világból, hogy megszűnjön a gyűlölködés ember és ember között és ne szaporodjon a rossz. Mert ha a gyűlölet megszűnik a szívünkben, akkor a szeretet cselekedetei születnek meg a gondolatainkban és a cselekedeteinkben. Ez a nagy váltás, az Úr Jézus legyőzi a rosszat azzal, hogy az életét adja oda, mert ő a szeretet Istene, és új világ kezdődik. Jézus világában nem a rossz gyarapodik, hanem a szeretet művei

hatalmasodnak el. Természetesen emberek által, gyarló emberek által, sosem tökéletesen, de az irány mindennél jobb.

Csak utolsó gondolatként, nem is olyan régen olvastam a 20. századnak két nagyon nagy emberével kapcsolatosan. Véletlenül, vagy nem véletlenül természetesen, mind a kettő pápa lett. Az egyik Karol Wojtyła, a II. János Pál pápa, a másik Joseph Ratzinger, a XVI. Benedek pápa. És milyen prófétai küldetést ismert föl valaki ezeknek az embereknek az életében? A következőt olvastam. Karol Wojtyła, II. János Pál pápa leleplezte a Kelet hazugságait, Joseph Ratzinger, XVI. Benedek pápa pedig rámutatott a Nyugat szemfényvesztésére. Ezzel a két sajátos fogalommal értékelte az illető, akinek a gondolataira rátaláltam. Mert mi volt a Keletnek hazugsága? Ami az enyém, az nem a tiéd, és ami a tiéd, az az enyém. Lehet erre a gondolatra életet építeni? Annak a világnak a nagy hazugsága, amely világ ennek az előbbi gondolatnak a jegyében tervezte a világ sorsát és a világ jövőjét. És a nyugat szemfényvesztése: a javakban való bővelkedés megoldja az ember minden problémáját. Még az evilágiakat sem. Mert a javak, azok sajátos eszközök az emberek életében, de a legfontosabb üzenet az, hogy az ember megszabaduljon az irigységtől, és a legfontosabb üzenet második része az, hogy az ember meg tudja osztani azokat a saját javait, amelyekre talán még magának is szüksége van. E nélkül nagy hazugság, nagy szemfényvesztés egyáltalán a javakra hivatkozni.

Kedves jó Testvérek, az általános emberi gondolkodás, sajnos ebbe a világba születünk bele és ilyen természettel születünk Ádám utódaiként ebbe a világba, amit a gyűlölet át meg átjár, és a gyűlölet elhatalmasítja a szeretetlenséget, a rosszat, mert a gyűlölködő ember nem tud szeretni. És az új gondolkodás, amely a jézusi: nem a bűnnel kell nekünk harcolni, hanem a világ bűnével kell harcolni. És hogyha ezt a harcot vállaljuk és vívjuk, akkor gyűlölködő emberekből békés lelkületű emberekké lehetünk, és magától értetődően egymás életét a szeretetünkkel akarjuk szebbé tenni, gazdagabbá tenni és értelmet adni minden cselekedetünknek, minden emberi kapcsolatunknak.

Kezdjük el ezt a zöld vasárnapos időszakot ezzel a gondolattal. A világ bűne legyőzött, Jézus Krisztus számít ránk a további küzdelmekben is.

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

[*Panis Angelicus – ének: Nemessányi Éva, orgona: Nagy Ákos*]

Ma sok lesz az ajándékból... Ákos, te mindig így kísérted, vagy így még soha? Hát itt mintha egy kórus lett volna, úgy kísérted, ragyogó volt, köszönjük szépen. De azért az Évike hangját elsősorban. Az orgonáét meg te hívtad elő, köszönjük szépen.

Kedves Testvérek, hogy mennyire az áldozat menti meg a világot, ma azért gondoljunk a második országalapításra, a tatár pusztítás után és ennek kapcsán a Margit királylányra, akinek ma ünnepeljük az életét a Szigeten. Akinek egy lehetősége volt, hogy áldozatul odaadta az életét a nemzetünkért. Ezt ő kifejezetten kimondta, és vajon hányan nyertek erőt az áldozataikhoz, a szolgálatukhoz ennek a királylánynak a vallomásából és életpéldájából! Gondoljunk rá, meg bátorítson is bennünket, mert a világ bűne, az itt van, jelen van, a gyűlölködés elárasztotta a világot. De Jézus Krisztus a kulcsot, a megoldás kulcsát itt hagyta, nem a vízbe dobta, hanem itt hagyta, a kezünkbe adta a kulcsot, hogy a világ bűnét ellensúlyozzuk a szeretetünkkel.

+ **Á L D Á S** +